

ГЕРТ ПРОКОП КОЙ КРАДЕ КРАКА?

Превод от немски: Емануел Икономов, 1987

chitanka.info

1

Когато Тимоти излезе от банята, комуникаторът светеше.

Тимоти се подвоуми — вече бе обезцветил косите си и бе наметнал сиво-синия си копринен халат, чиято нежна бродерия издаваше, че е оригинален Ченг-Ли. Затова изключи изображението преди да пусне комуникатора.

— Здравейте, Тини^[1], там ли сте? Нищо не виждам! — От високоговорителя изписка гласът на Падингтон, който не можеше да бъде събъркан. На млади години професорът бе изгубил ларинкса си, като изprobвал върху себе си лекарство против рака.

— Здравейте, Едуард! Изглежда, видеоапаратът ми пак стачкува. Аз ви виждам добре.

Тимоти познаваше професора само като студен мислител, управляван от неумолима логика, чието спокойствие нищо не можеше да наруши. Сега Падингтон се бе изпотил. Нервно потрепващото му лице и падналият на челото кичур коса представляваха пълна противоположност на строгата елегантност на високата яка и украсената с перли папийонка, която Падингтон носеше, за да скрие изкуствената си адамова ябълка.

— Елате колкото се може по-бързо — помоли той. — Трябва да ми помогнете.

— Вече е полунощ, Едуард!

— В клиниката е извършена кражба, и то за трети път.

Тимоти преглътна надигащия се гняв и успя да се покаже само учуден.

— И затова викате мен?

— Не става дума за обикновена кражба, Тини, напротив, нещо тъкмо за вас. Тук, в клиниката...

— Слушайте, Едуард — прекъсна го Тимоти, — от години почти не излизам от „Небраска“, а особено нощем — никога.

— Моля ви! — Падингтон изглеждаше толкова отчаян, че Тимоти трябваше да го утеши.

— Добре, разказвайте.

— Не по телефона. Боя се. Всичко е толкова страшно.

Тимоти се замисли.

— Спомняте ли си, че преди една година ми предавахте секретни материали. Смятате ли, че все още имате някъде честотата?

Падингтон кимна утвърдително.

— Веднага ще запиша най-важното върху кристала.

Тимоти извика едно кресло пред комуникатора и нагласи честотата. Малко след това синкава светлина показва, че професорът предаваше.

Тимоти не бе в състояние да си представи какво толкова тайнствено можеше да има в обира на една клиника на Общественото здравеопазване, но каквото и да представляваше то, никой не би успял да дешифрира тази честота освен естествено Централният компютър на правителството, който я бе разрешил. Дори специалистите от концерните щяха доста да се поизмъчат, докато разберат какво фазово отместване използваше Тимоти. Ако изобщо им хрумнеше, че в епохата на свръхкъсите вълни някой работеше все още на принципа на добрия стар Морз.

Разбира се, Тимоти разполагаше също и с модерен честотен модулатор. Да, ако някой разглобеше умивалника в мавзолея^[2], който дори един познавач не би отличил от оригинален майсенски порцеланов леген от XIX век, щеше да намери в изолационните порцеланови слоеве странно преплетени елементи на електронна система, а в коляното на отточната тръба — квазерно ядро, но само в случай, че вграденият анихилатор откаже и не вдигне цялата инсталация във въздуха. За това обаче знаеха само Тимоти и Големия брат^[3], дори Националната сигурност нямаше ни най-малко представа, че бе станало възможно да се предават разговори посредством квазерен трептящ кварц.

Слаб удар на гонг отбеляза края на предаването. Професорът се появи на экрана.

— Сега ще го чуя — каза Тимоти — и ще ви се обадя пак.

— Предпочитам да почакам.

— Какво си мислите, Едуард? — поклати глава Тимоти. — Ако ще прослушвам записа при включен апарат, можехте направо да ми кажете всичко, без да го кодирате.

Падингтон почервя като момиче, което за пръв път гледа порно.

— Естествено, извинявайте, съвсем съм се объркал.

Тимоти се изключи и заедно с креслото се изтъркаля в мавзолея.

Това е вече трети случай — чу той гласа на Падингтон. — Първата кражба бе извършена предишната събота и я открих съвсем случайно. Втората бе в понеделник, а третата днес. Няма следи от взлом и полицията смята, че това е студентска шега, но аз знам какво твърдя: кражба е. Що за шега е тази, която човек ще открие едва след седмици! От друга страна, кой краде крака? Най-стренното в историята е, че изчезналият в събота екземпляр в понеделник бе върнат там, затова пък изчезна друг. Днес намерих и него отново на мястото му, само че сега липсва трети. А тъкмо този искахме да трансплантираме вдругиден. На Лайонел Маккол. Вероятно сте чули за катастрофата с него. Така се радвахме, че случайността ни прати Маккол за пациент. Много би ни помогнало, ако той остане доволен. Откъде да вземем толкова бързо нов крак? Мъжки крака с такива размери се намират рядко. Моля ви, елате и огледайте всичко. Рано сутринта клиниката ще е пълна с хора.

Тимоти се върна в работния си кабинет. Професорът седеше нетърпеливо пред апарата си.

— Е, какво ще кажеш, Тини?

— Сега няма да дойда в никакъв случай. Но проблемът ме заинтересува. И никакви следи, казвате? Кой извърши огледа?

— Инспектор Хопкинс.

— Хопкинс го бива. Ако той не открие нищо, значи наистина няма следи. Обадете му се и нека да продължи да търси. А утре елате при мен. Лека нощ!

---

[1] Тини (англ.) — мъничък, дребен. В уводния разказ към цикъла „Кой краде крака?“ се споменава, че на ръст Тимоти едва достига метър и петдесет и че всички го наричат Тини (б.пр.). ↑

[2] Така Тимоти нарича своята малка звукоизолирана стая, предназначена за поверителни разговори без опасност от подслушване (б.пр.). ↑

[3] Шеф на нелегална организация, за която, както се разбира едва в последния разказ от цикъла, Тимоти работи като разузнавач

(б.пр.). ↑

2

Тимоти покани професора в работния си кабинет.

— Във всекидневната щеше да е по-приятно — рече той, — но още не съм я разтребил. Просто е твърде рано.

Падингтон пренебрегна упрека. Той оглеждаше обстановката.

— Представях си кабинета ви много по-голям. А вашият прословут Наполеон се намира някъде другаде, така ли?

— Застанал сте точно пред него. Ще разрешите ли да ви представя един на друг: Наполеон — професор Падингтон.

Падингтон изгледа изумено пепеливосивия корем на Наполеон, отстъпи крачка назад, мина встрани, за да прецени дебелината му, след което се обърна недоверчиво към Тимоти:

— Не изглежда особено мощен.

Тимоти се усмихна доволно.

— Не сте първият, който се подвежда от това, Едуард. Повечето ги оставям да си живеят с погрешно впечатление, но на вас ще ви разкрия истината. Наполеон е доста стариčък, но е учудващо мощен: дава седемнадесет мегадата.

— Седемнадесет? Това джудже? Нашият компютър работи с четири мегадата и заема цяла стая!

— Добрият стар Наполеон е още от времето на миниатюризацията — обясни Тимоти. — Той дори не представлява най-малкият модел от своя клас. Трябва да е имало компютри с над двадесет мегадата, които са били два пъти по-малки от него. Изненадан ли сте? Сега се питате защо днес не се строят такива мънички компютри, нали? Защото не достига метал!

— Но това е абсурдно, Тини. Именно защото металът става все по-дефицитен, трябва да се стараем да го използваме в колкото се може по-малки количества.

— Напротив, Едуард! Именно защото металът не достига, т.е. става все по-скъп, стремежът е да се използва повече от него. Светът е толкова абсурден, най-малкото нашият. Колко горе-долу тежи вашият

компютър — тридесет тона? Да предположим, че свръхтеглото му е едва двадесет и пет тона, което би донесло печалба само от цената на метала в размер на: ... Е, Наполеон?

Отворът на Наполеон изплю къса лента: „++ ок. 4750,00 % + н. +++“.

— Всъщност исках да го знам в долари — разсърди се Тимоти.

— Успяваме да извършим само част от възможните изследвания, защото не сме в състояние да си позволим по-голям компютър — изпъшка Падингтон. — Но вашият Наполеон все още не може да говори.

— По принцип може — възрази Тимоти. — Искате ли нещо за пиене?

— Може би гълтка вода?

— „Арктик“, „Мисури“, „Делауер“, „Чипюа“...?

— Изглежда, сте се подредили чудесно, Тини.

— В момента не мога да се оплача. Във всеки случай водата получавам бесплатно.

Падингтон го погледна с недоверие, но Тимоти не даде никакво друго обяснение, а само извади кутия вода „Арктик“, откъсна капачката и постави чаша пред професора. Но със сипването трябваше да почака. Падингтон повъртя чашата между върховете на пръстите си, като разгледа гравираните шарки.

— Истинско стъкло! Тини, вие сте направо сноб!

— Защо всъщност сте толкова сигурен, че става дума за кражба, а не за глупави номера? — запита Тимоти. — Когато отидете в клиниката, може би и третият крак ще е отново там.

— Такъв трансплантаант е нещо невероятно сложно — обясни Падингтон. — Първо, материалът се подлага на рязко замразяване, после се държи при минус 80 градуса. Когато се извади от хладилника, трябва веднага да се свърже към преносима система, иначе настъпват промени в тъканта, преди всичко в нервните връзки, и материалът става неизползваем. Не съм стоял със скръстени ръце тази нощ, Тини. Още веднъж изследвах основно двата върнати крака. Който и да ги е взел назаем, се е грижил за тях както трябва.

— Може би вашата „пача“^[1] въобще не е напускала клиниката, а само са я съхранявали на друго място?

— Не. Охладителните ни системи работят все още с амонячни разтвори. Институтът ни е обществен и няма средства, за да ни снабди с най-новата апаратура. Краката обаче междувременно са били замразени с лабинол.

— И кой употребява лабинол?

— Правителствените болници и някои от клиниките на тръстовете. Но защо им е притрябало да крадат краката? Би било достатъчно само да ни се обадят.

— И тогава бихте ли им отстъпили търсената резервна част?

— Разбира се. От една страна, се чувствуваме задължени от лекарската клетва да помагаме на всекиго, а от друга, съществува закон, според който трябва да снабдяваме частните клиники. При нас попада несравнено повече материал. На кой богаташ би му хрумнало да завещае трупа си за вземане на резервни части? В нашата клиника обаче умират бедни хорица и много от тях се опитват да оставят още нещо на семействата си, като продават собствените си тела за транспланационен материал. — Професор Падингтон въздъхна. — Ако знаехте колко са много, Тини! И то не само умиращи.

— В краката имаше ли нещо променено?

— Нищо. Получихме си ги обратно такива, каквито бяха, когато ги откраднаха.

— Искам да кажа дали вие не сте променили нещо, което да ги прави по-ценни за трансплантиране. Бяха ли необикновени или редки типове?

— Нито необикновени, нито пък особено редки. Първият крак беше дори от най-често срещаните — мС-л-35, вторият и третият бяха малко по-редки по рода си, мГ-л-52 и съответно д.

— Ще бъдете ли така любезен да преведете това на един простосмъртен?

— Извинявайте, Тини, малкото „м“ означава мъжки, голямото „С“ е за среден, „Г“ — за голям, „л“ — ляв, „д“ — десен; числото дава дълчината в сантиметри. Това означава, че най-напред бе откраднат средно голям тип, след това много голям, накрая вместо ляв бе взет десен крак.

— От един и същ донор ли?

По лицето на Падингтон се изписа учудване.

— За това изобщо не бях помислил досега. — Той извади от чантата си три формуляра и ги прегледа. — Това са паспортите им — обясни той. — Току-що ви представих само грубата класификация, разбира се. Прав сте, Тини. Двата крака принадлежат на един и същ дарител, значи имуннобиологичната им картина е еднаква.

— Изглежда, зад всичко това не се крие нищо смислено, така ли? Че нали би трявало да се знае предварително дали е нужен ляв или десен крак.

Падингтон повдигна рамене.

— Трудно ли е да се извърши кражба при вас?

Падингтон даде подробни обяснения.

— За опитен престъпник определено не би представлявало проблем — заключи той, но крадецът трябва да познава добре хладилната техника, поне това е сигурно. — Падингтон си наля останалата вода от кутията. — Ще поемете ли случая?

— Смятате ли, че Общественото здравеопазване е в състояние да ми плати?

Професорът не отговори веднага.

— Знам, че струвате скъпо, Тини, но това е най-малкото. Управителният съвет би трябало да отпусне парите, но по възможност именно той не бива да узнае за кражбата.

— Защо не? — Въпросът на Тимоти дойде като удар отзад.

Падингтон се сви.

— Известно ви е, че зависим много от общественото мнение. След четиринацет дни ще се състои конференцията, на която ще бъдат гласувани средствата ни за следващото тримесечие. — Той пое дълбоко дъх. — Знаете за кампанията против обществените институти. В момента има силен натиск и последните клиники да станат частни. Ако сега се разчуе, че при нас стават нередни неща, страхувам се, че може да се случи най-лошото.

— Да, но мислите ли, че ще остане в тайна, ако полицията се заеме със случая?

— Инспектор Хопкинс ми обеща. Той предприема разследванията само нощем и смята да предаде досието по-нагоре едва след като се изяснят нещата. Той се чувствува задължен към мен, Тини. Присадихме на съпругата му нова ръка, тя не би могла да си

позволи никога на частно. А колкото до парите, предполагам, че спестяванията ми ще стигнат, за да ви ангажирам за ден-два.

— Защо жертвувате собствените си пари, Едуард?

— Защо съм станал лекар, Тини? — Падингтон позатегна папийонката си.

— Може ли всичко това да е маневра на клиниките в тръстовете, за да бъде дискредитирано Общественото здравеопазване?

— Защо им е притрябвало тогава да връщат трансплантантите?

— Какво му е на Лойонел Маккол? Защо големият шеф на Дженеръл Мотърс енд Скай драйвърс е на лечение именно при вас?

— Той падна близо до нашата клиника, след което два-три дни не можеше да бъде транспортиран. Междувременно му се стори много забавно да му присадят крак в Общественото здравеопазване. Скъперничеството му е пословично.

— Нещастен случай ли бе, Едуард?

— За племенника му ли мислите?

Тимоти кимна. Караниците между Лайонел Маккол и племенника му бяха тема за разговор в града: Кинг Коде, както наричаха Хъмфри Маккол, тъй като още преди ставане си впръскаше във вените доза кодепермин, бе един от най-големите скандалджии на Чикаго. Но въпреки лудите му цинични и декадентски истории симпатиите бяха на негова страна, защото все успяваше да погоди номер на своя мразен от всички чичо, който безскрупулно си играеше с живота на хората. И освен това, защото беше първокласен тромпетист — един от малцината, които все още владееха отлично такъв стар инструмент.

— За момент си помислих същото — призна Падингтон. — И че първите кражби са били само за заблуда. Обаче крайният резултат от това е единствено, че Маккол ще трябва да почака няколко дни повече. Смятам, че Кинг Коде би имал по-други идеи — например да подкупи хирургическия екип да сложат твърде къс крак на чичо му.

— Въпреки всичко аз ще му издърпам ушите — каза Тимоти. — Между другото ще се осведомя какво би означавало за Дженеръл Мотърс забавянето на големия шеф в болницата. А вие ще ми осигурите набързо списък на всички клиники и специалисти, които се занимават с трансплантации, и на всички институти, които работят с лабинолно охлаждане. И още тази вечер свържете вашия грамаден и

глупав компютър с моя Наполеон, защото ще са ми нужни данни за хората и охраната.

— Но, Тини, ако това се разкрие!

— Трябва все пак да рискувате нещо, ако искате най-скъпият детектив на Щатите да работи за вас бесплатно.

— Безплатно ли казахте?

— Мислите ли, че ще се оставя да бъда засрамен от един беден лекар и един полицай? Освен това човек трябва да е в добри отношения с докторите. Може би някой път ще ми е нужна дискретната ви помощ. Нямате ли няколко хапчета против гадене? Доста често ми се повръща.

— На мене също — рече Падингтон и поглади корема на Наполеон.

---

[1] Игра на думи: на немски „пача“ звучи като „леден крак“ (б.пр.). ↑

3

Тимоти програмира Наполеон, след което се обади на приятеля си Джошуа Тревърс, който не само по наклонност, но и професионално спадаше към най-добре информираните хора в Чикаго. Джо завеждаше архива на Ай Си Си.^[1] Тимоти му поръча да узнае всичко за Лайонел Маккол и Кинг Коде, за трансплантационните клиники и за пререканията относно Общественото здравеопазване, за кражбите на трансплантанти и престъпленията, при които са играли роля трансплантанти. Джо не попита нищо. Отдавна бе отвикнал да задава въпроси. Тимоти му обеща китайска вечеря и подробен отчет веднага щом приключи със случая.

Докато Наполеон още разпитващо Централния компютър по тези теми, Тимоти поръча на комуникатора да го свърже със Смайли Хепбърн. Не изминаха и десет минути, когато на екрана се появи Смайли. Беше в кантората си, която носеше високопарната фирма „първокласни супердетективи и следователи“, но в действителност се състоеше само от него самия и един комуникатор. Обаче независимо от това Смайли бе един от най-добрите в професията си и наистина разполагаше с необходимите хора за каквато и да е работа.

— Ако не ти се е запушил напълно носът — каза Тимоти, — трябва да го оставиш да подуши отново за мен. — Той разказа всичко, което знаеше. Можеше да разчита на мълчанието на Смайли. — Имам чувството, че може да се крие нещо голямо зад това — завърши той.

— Може би ще откриеш някой, който се нуждае от нов крак. Не може ли да разгласиш, че разполагаш с човек, който е способен да ти осигури какъвто и да е транспланtant?

Късно следобед Падингтон, застанал отново пред вратата на апартамента, размаха една бутилка.

— Божоле — обясни той. — Един пациент ме удостои с него. Не исках да го изпия сам, а едно добро вино изисква стъклени чаши. —

Той се засмя смутен. — Имате ли вече някакви резултати?

Тимоти постави показалеца си върху устните. Той сложи два бокала на масата, взе внимателно бутилката и разгледа етикета ѝ. След това отстрани с церемониална педантичност покритието от станиол, извади корковата тапа със старинен тирбушон, помириса тапата, кимна доволен, наля си малко за дегустация, одобри цвета, вдъхна дълбоко аромата, опита виното, като примляска и най-накрая напълни чашите.

— За ваше здраве, Едуард.

— И за вашето, Тини.

Чукнаха се като съзаклятници.

— Просто да не повярва човек, че има хора, които пият такова нещо всеки ден — въздъхна Падингтон.

— И без да платят нито цент за това — добави Тимоти, — докато у нас, ако човек изобщо успее да се сдобие с бутилка естествено вино, трябва да плати невероятни суми.

— Намеквате за ония ОТВЪН? — Падингтон се огледа уплашено. — Да не би да не ви подслушват?

— Напротив! — Тимоти показа над главата си една кристална клетка, залепена на тавана. — Естествено, че ме подслушват. Само че не знам всички, които го правят. — Той се изкиска. — Освен полицията, ФБР, Националната сигурност и Комитета за морален надзор познавам още редица хора, които би трябвало да се интересуват от мен. Надявам се все пак, че ме подслушва само държавен служител, а от него нямам какво да крия. А вие?

— Разбира се, че не! — увери го Падингтон. Когато изпразниха чашите, Тимоти смигна на професора. Креслата им се изтърколиха в мавзолея.

— Съществува ли черен пазар за трансплантанти? — запита Тимоти.

— Не, няма нужда от такъв. Като оставим настрана някои изключения, има достатъчно трансплантанти, мога да кажа, в сравнение с ограниченияте възможности за такива операции. Разполагаме с твърде малко специалисти и с още по-малко операционни зали за това. Обикновено пациентите трябва да чакат с месеци, докато им дойде редът, а междувременно се намира и подходяща резервна част. Макар че не можем да плащаме много на донорите.

— А в клиниките на тръстовете?

— И там се чака дълго. Най-малкото, за да се поддържат високи цените. А ако им липсват част, получават я от нас. На номинална цена.

— Падингтон се засмя горчиво. — Ако знаехте, Тини, какви сметки представят те на пациентите си! Мислите ли, че някой би взел краката, за да ги продаде на черно?

— Това изключено ли е?

— Защо тогава първите два бяха върнати?

— Понеже не са ги пласирали. И защото тук е имало по-голям шанс дълго време да не се открие кражбата. Вие сте забелязали първото изчезване съвсем случайно и затова после сте проверявали всяка вечер наличността им, нали?

— Точно така. Само ако знаехме кой е крадецът!

— Аз знам.

Светъл лъч премина през лицето на професора.

— Разрешили сте случая?

— Страхувам се, че работата не е толкова проста. Все още нямам представа защо са били откраднати краката. И то три толкова различни екземпляра? Наполеон казва — защото първият и вторият не са подхождали. Първият е бил твърде малък, вторият е бил точно колкото трябва, но е ляв, докато е бил необходим десен. Означенията в хладилника са толкова ясни, че дори един глупак не би могъл да сгреши, а за ваш служител изобщо и дума не може да става. Това, което ми разказахте, засилва впечатлението ми, че краката са били откраднати по поръчка. Човекът не е ли знаел предварително какво му е нужно? Или го е установил едва след кражбата, като е премерил крака по някакъв начин. Звучи доста абсурдно, не е ли така?

— Попитайте по-добре мерзавеца! Кой е той?

— Дадох на Наполеон да прегледа данните на сътрудниците ви. Може да бъде само някой, който познава методите на замразяване и може да отваря и затваря хладилника, както му е редът. Освен това трябва да има възможност да влиза и излиза, носейки багаж с размерите на преносим хладилник, и трябва да е бил по време на трите кражби в клиниката. Значи Карутърс или Труман.

— Карутърс! — извика Падингтон. — Карутърс днес не се появява на работа. Трябва веднага да го пипнем. Трябва да признае къде е оставил крака!

— Самият той няма да го знае. Ако зад тази история, както предполагам, се крие голяма афера, тогава между крадеца и крайния потребител ще бъдат използвани няколко посредника, за да се заличат следите. — Тимоти почука върха на пръстите си по чашата. — Защо три толкова различни крака?

— Питайте Карутърс!

— Ако го намерят. Инспектор Хопкинс се е заел да го търси. Можем да чуем какво е постигнал.

Креслата ги откараха обратно в кабинета. Тимоти се свърза с Управлението на полицията. Хоп-кинс току-що се бе върнал.

— Карутърс е мъртъв — каза той. — Намерихме го в жилището му. Изглеждаше като убийство при грабеж.

— Имаше ли нещо необикновено? — осведоми се Тимоти.

— Да, може би. На пода лежеше стъпкана туба с талк.

— Талк? За какво, дявол да го вземе, му е притрябал талк?

Падингтон също гледаше безпомощно.

— Попитайте деветорно по-умния си Наполеон — предложи Хопкинс.

Наполеон дори не знаеше какво е талк. Тимоти го смъмри, че би трябвало да запълни пропуските в образованието си.

— Край на следата — рече той после. — Така си и мислех.

— Ако искам да се прибера в къщи, крайно време е да потеглям. Или мога да ви помогна с още нещо, Тини?

Падингтон се изправи разочарован.

— Седнете пред комуникатора и разберете дали някъде няма да се извърши трансплантиация на крак. Повикайте ме, когато сте готов. Аз ще съм в спалнята.

— Да не би да възнамерявате да си легнете?

— Да, мисля да си легна — подсмихна се Тимоти. — И оттам мога да работя с Наполеон. Тук ще си пречим взаимно.

---

[1] Ай Си Си — една от най-големите телевизионни и информационни компании в Съединените щати (б.а.). ↑

4

Измина доста време, преди Падингтон да се обади. Той откряхна леко вратата и се изкашля. Тимоти му махна да влезе.

Две трети от спалнята беше заета от голямо, простиращо, се от стена до стена легло, над чийто край откъм възглавницата се намираше командно табло като в някоя фабрика или електроцентrale. Четвъртата стена представляваше огромен видеоеекран, върху който в момента трептяха гръмотевици, светковици и бури. Изведнъж заплюща силен дъжд, мрачното небе се разкъса на облаци, между които изскочи сияещо слънце и освети във всички окраски на синьото и зеленото бучашо море с високи като планини вълни.

— Седнете! — Тимоти посочи долния край на леглото. — Добре ли ще ви дойде едно кафе? — Без да изчака отговор, той ловко измъкна от панела на леглото машинка за кафе и след малко в стаята се разнесе приятен аромат.

— Добре си живеете — рече Падингтон.

— Да бъдеш уважаван и скъпо платен слуга на големите шефове си има своите предимства. Открихте ли нещо?

Падингтон поклати глава.

— В никоя от чикагските клиники не лежи пациент, който да чака за крак с тези размери. Г-52 означава, че човекът трябва да е поне два метра висок. И без това не мога да си представя, че някой от колегите ми ще обработва трансплантаант без паспорт, а последният лежи все още в нашия сейф.

— Но би било възможно, нали?

— Ако отново се определят параметрите. — Той отпи гълтка кафе. — Иначе всички възможни операционни зали са заети. Операция с нашия крак няма да е възможна най-малкото през следващите четири седмици.

— Ако не са ви измамили.

— Защо да ме мамят?

— Защото някой от драгите ви колеги ще получи доста кръгла сумичка, ако извърши тайно операцията.

— Първо — каза Падингтон тежко, — говорих не само с колеги, но и с хора от екипите им, на които аз мога да разчитам — и той набледна на „аз“, — второ, такива операционни зали струват милиони и те се използват всеки момент, т.е. без почивка, за да се извлече по възможност най-голяма печалба, така че нищо не може да остане скрито и, трето, познавам всички хирурзи в Чикаго, които са в състояние да извършат такава трансплантиация. Никой от тях не би рискувал подобна криминална операция.

— Не може ли да са отлетели с вашата „пача“?

— Изключено. Още няма транспортни хладилници, в които да могат да се запазят свежи трансплантанти с тези размери повече от половин час. Можете ли да си представите с какви проблеми се сблъскваме при пренасянето им от една клиника в друга? Без хеликоптер това не би било възможно. Но дори да бяха отлетели от някоя писта близо до клиниката — той поклати глава, — няма клиники извън града, които да са на по-близо от един час полет.

— Непременно ли трябва да е клиника? Не може ли да се импровизира някаква операционна зала?

— Да се импровизира? Необходима е машина от типа сърце — бял дроб — черен дроб, изкуствен бъбрек, изпитател за неврони, свръхбързи шевни машини — целият арсенал на съвременната медицинска техника. И най-вече — сработване на екипа.

Тимоти го изгледа въпросително.

— Освен главния хирург са необходими още трима, по-добре дори четирима асистенти, двама анестезиолози или поне един. И четири сестри. Това е минимумът. Колкото са по-малко хората, толкова повече трябва да са свикнали един с друг.

— Колко време е нужно за подготовка?

— От два до четиринаесет дни, в зависимост от това, колко голям е периодът на непоносимост.

— Значи пациентът трябва да постъпи няколко дни предварително в клиниката?

— Не е задължително. Ако разполагаме с характеристиките му, достатъчно е да дойде ден преди операцията. Приспособява се не пациентът, а трансплантантът. — Падингтон се огледа къде да остави

прозната чаша. Тимоти я пое от ръцете му. — Но, изглежда, в цял Чикаго няма пациент, който да чака за петдесет и два сантиметров крак. Или поне никой не е записан в списъците на официалните клиники и на регистрираните лекари. Но може би Капо^[1] има собствени клиники.

— Капо ли? — Тимоти се изсмя така, че чашата за малко да падне от ръката му. — Какъв примерен гражданин сте вие, Едуард. Нима вярвате на всичко, което ви показват на видеото. Капо не представлява нищо друго освен една измислица на хитри журналисти и на официалните говорители на разни организации.

— Да не би да твърдите, че цялата борба срещу Капо е само...

— Приказка — довърши Тимоти, — една хубава приказка за наивни слушатели, така че да има от какво да се страхуват и да не мислят за други работи.

— Ами Коза ностра, ами мафията?

— Това е било едно време. През миналия век. Появявайте ми, Едуард, оттогава няма никаква разлика между чисти и мръсни предприятия. Още повече че използването на днешните закони носи по правило повече пари, отколкото нарушаването им. Старите престъпнически синдикати са започнали още през миналия век да влагат парите си в съвсем обикновени фирми. Откакто преди шестдесет години бяха легализирани основните им източници на печалба — хазартните игри, наркотиците и проституцията — и по този начин станаха свободно достъпни на всички групи на капитала, към тях се втурнаха също и така наречените сериозни концерни. Остава само въпросът, кой какви пазари владее. И когато се стигне до него, всички стават престъпници.

Падингтон го гледаше и не вярваше.

— Добре, добре, да оставим това, — потънал дълбоко в мисли, Тимоти погледна към видеостената, където сега се образуваха дребни облачета над почти огледално гладко море. — Значи е безсмислено да се отлети с трансплантанта. И за нашия случай няма нито клиника, нито лекар, нито пациент в цял Чикаго. Защо, по дяволите, са ви откраднали „пачата“ тогава? И освен това са я заменяли на два пъти. Защо е бил убит Карутърс?

Падингтон повдигна безпомощно рамене. Тимоти наведе глава и чак след известно време погледна отново професора.

— Забравете всичко — рече той повелително. — Искам с никого да не говорите за това. Помолете Хопкинс да преустанови разследванията. Кажете му, че със смъртта на Карутърс проблемът за вас е приключен. Няма да има повече кражби. Който се е нуждал от крака, вече се е сдобил с него. И не споменавайте никому, че сте бил при мене заради този случай. Сутринта напуснете „Небраска“ колкото се може по-незабележимо и занапред не идвайте повече тук. Също така не се обаждайте. Един мъртвец стига.

Тимоти посегна към командното табло, след малко музика запълни стаята — една старовремска симфония от XVIII или XIX век. Падингтон никога не я бе чувал. Седеше на ръба на леглото и не смееше да прекъсне мислите на Тимоти. Накрая се изкашля, но след като това не помогна, той побутна Тимоти. Последният само се обърна настрани и захърка. Падингтон се върна в кабинета и се изтегна в едно кресло.

---

[1] Нарицателно име на гангстерска организация, произлизащо от Ал Капоне, крал на гангстерите в Чикаго през XX век (б.а.). ↑

5

Тимоти прекара следващия ден в трескава работа. Едва се бе сбогувал с професор Падингтон, когато започна да бомбардира всички възможни хора със запитвания, като презписваше все нови и нови данни, след което дискутираше часове наред с Наполеон, докато не му се наду главата. Погледна часовника си.

— Окей — измърмори той, — и без това е време за залеза.

Без да се бави много, подбра съответния фрак. Но после стоя доста по-дълго под оцветителя. Рубиненочервеното, което бе избрал най-накрая, все пак не му хареса. Той обезцвети фрака и го оставил да се боядиса в оранжево. За ризата си избра наситено лилаво. След това седя дълго пред огледалото и вчесва внимателно гъстата си коса, докато тя доби подходящ матоволилав оттенък. Накрая Тимоти боядиса един кичур над челото си в ярко оранжево. Когато се погледна в огледалото, остана много доволен от себе си.

Том по поздрави с широка усмивка, поклони се ниско, но въпреки това главата му не достигна надолу до Тимоти.

— О, маса Тини — каза той на жаргона на негрите роби, който заедно с украсената със златни ширити униформа спадаше към ролята му на момче в асансьора на бар „Стардъст“, — защо аз не зная, днес вие в оранжево идва, аз тогава облича синьо.

Тимоти му намигна. Когато стигнаха 1112 етаж, Том отвори вратата на асансьора с такъв тръсък, че всички глави в бара се извърнаха. Той се изпъна тържествено, сякаш бе докарал президента на Щатите. Тимоти бавно се придвижи към тезяха, оглеждайки се внимателно наляво и надясно, като от време на време удостояваше някой от гостите с усмивка. Изглежда, се наслаждаваше на учудването и възхищението, които предизвикваше.

Барманът вече му бе сложил специалния стол. Тимоти му махна благосклонно.

— Здравейте, Мелвин!

— Здравейте, мистър Тини!

Тимоти си поръча „олд финч“ без лед.

— На мене също — рече някой зад гърба му, — но с лед.

Беше Смайли Хепбърн, и то облечен в смокинг! Тимоти го огледа развеселен.

— Не ме зяпай така! — изръмжа Смайли. — Всичко е заради теб. Бях на един прием на Медицинската академия. Само поканата ти струва сто долара. И тъй като вече бях облечен доста елегантно, реших да ощастливя и твоя шикозен бар и да пия за твоето здраве... и за твоя сметка. Помислих си, че ще искаш да видиш залеза. Ако не, след това щях да сляза долу. Наздраве!

— Наздраве! — Тимоти посочи западния прозорец, където слънцето се гласеше да потъне в облаците.

Смайли не бе узнал много. Най-ценното, което носеше, беше списък с имената на хирурзи, изгонени от Лекарския съюз заради криминални операции. Тимоти изчезна за момент зад бара и ги предаде на Наполеон. И на един познат от охраната на полетите.

Към полунощ бяха опитали всички видове уиски и взеха на прицел коняка.

— Човече — каза Смайли с натежал език, — това ще е една сметка, висока, колкото барът тука. Кой ще я плати? Кой е клиентът ти?

— Аз сам съм си клиент. Просто не мога да понасям да има нещо, което не разбирам.

— И ти си един — изкиска се Смайли, — като че ли човек би могъл да разбере този свят! Разбираш ли защо вече от три седмици няма пресен хляб? Или защо старият Форман на всеки шест месеца си взема нова жена, макар въобще да не може повече, или защо „Универсал“ тренира цяло стадо водолази, въпреки че изобщо няма вече истинска вода, или защо имаме Космическо управление, щом не бива да изстреляваме дори миниатюрен спътник? Разбираш ли всичко това?

Той удари Тимоти по рамото и едва не го събори от стола.

Барманът се наведе над Тимоти:

— Не заради мене — прошепна той, — но за вашето реноме, Тини, би било сигурно по-добре...

— Затваряй си устата! — изломоти Смайли. — Тини не се нуждае от реноме. Тини е най-великият и ако някой от тези предвзети

контета тук иска да оспорва това, ще му разбия музуната.

Той се опита да се извърти, но се свлече от стола. Том застана мигновено до Смайли и го повлече към асансьора.

— Твоето реноме! — сумтеше Смайли, когато излязоха от асансьора. — Станал си истинска наконтена маймуна, Тини. Кайсиев фрак и сини коси!

Тимоти го удари в стомаха.

— Задръж въздуха, Смайли. Какво си мислиш, защо разигравам този цирк? Джудже в най-добрия случай това е само смешно, но едно суетно, арогантно джудже-сноб е нещо друго — атракция!

Наполеон ги поздрави с кашляне. Тимоти взе лентата от отвора и я подаде на Смайли.

— Можеш ли да прочетеш това, защото аз не мога. Буквите танцуваха, просто танцуваха.

— Ти си пиян — обясни Смайли. — Нужна ти е глътка алкохол. Къде държиш уискито?

Тимоти бърникаше нещо по Наполеон.

— По изключение веднъж ще ти разреша да говориш с мене. Какво искаш?

— Сър — прозвуча гласът на Наполеон. — Помолихте ме да си запълня познанията за талка. Талкът представлява моноклинно кристализиращо вещество, което образува листовидни агрегати и е мазно на пипане. Или с други думи, магнезиев силикат, чиято формула е $3\text{MgO} \cdot 4\text{SiO}_2 \cdot \text{H}_2\text{O}$. В стрито състояние талкът е бил използван рано като абсорбиращо вещество и като пълнител за пудри, пасти, фармацевтични смеси и таблетки, а също и като средство, улесняващо пълзгането върху гума и пластмаса, например при хирургически ръкавици, водолазни костюми и гимнастическо облекло. Ще разрешите ли, сър, да направя във връзка с това една забележка?

— Не разрешавам — измърмори Тимоти. После извика сервитъорската количка.

Смайли огледа бутилките.

— Тук разполагаме с всичко, което душата желае — рече той. — Не разбирам защо ходиш в този скъп бар. Само заради залеза ли?

— И заради клиентелата ми, която седи там. Тази вечер се бяха събрали най-малко десет милиарда долара.

— Ти си честолюбив, Тини. Човек не трябва да мисли за работа особено когато има уиски. Защо му и трябва? Имаш всичко — апартамент в „Небраска“, дори над смога, собствен компютър, мавзолей, поръчки колкото искаш, успех, пари.

— Само най-важното ми липсва — продума тихо Тимоти, — любов.

— Който има пари, има и любовта, стига да пожелае.

— Искаш да кажешекс, Смайли. Любовта не може да се купи.

Смайли сложи ръката си върху рамото на Тимоти.

— Извинявай, Тини. Хайде да изпием още по едно. Какво се е случило в действителност с този крак?

— Само ако можех да знам. — Тимоти потри върха на носа си.

— Защо трябва да се краде крак, който би могъл да бъде получен почти бесплатно от Общественото здравеопазване? Това би имало смисъл само ако операцията е нелегална. Защо е нелегална? Човек може съвсем открито да си замени крака. Е, ако бе някоя промяна на лицето! Защо са сменили на два пъти крака? Защо не са откраднали веднага необходимия? Отгоре на всичко, изглежда, че изобщо няма никой, който да се нуждае от крак с такива размери.

Наполеон се изкашля.

— Какво искаш? — попита Тимоти.

— Ако на някого не му трябва крак от тази класификация — обади се Наполеон, — тогава с голяма вероятност трансплантантът е предназначен за някой, който тепърва ще има нужда от него.

— Може би, ако се осакати сам, така ли? Отначало човекът е искал да си вземе къс крак, после голям и най-накрая не ляв, а десен.

— Остави го този дърт Наполеон — избърбори Смайли, — та той е пиян.

6

Сигналът за спешно повикване извади Тимоти от леглото. На апарата бе Падингтон.

— Извинявайте, Тини, мога ли да вляза за момент. Обаждам се от фоайето. Много е важно.

— Тогава трябва да почакате, Едуард. Ще ми е необходим най-малко половин час.

Тимоти успя за двадесет минути да разбуди Смайли и да го изхвърли навън, да вземе един душ, да се облече и да поразтреби наполовина жилището. Когато професорът дойде, на масата вече бе сервиран чай.

— Не знам дали още ви интересува — каза Падингтон, — обаче има все пак една възможност за трансплантация. Когато научих за нея, веднага си поръчах аеротакси. — Той махна успокоително с ръка. — Внимавах добре. Никой не ме следеше.

— Отлично — похвали го Тимоти.

— Операционната зала на клиниката „Универсал“ на 83-та улица ще е затворена вдругиден сутринта по време на първа смяна поради ремонт, както казват. Предвидената операция е обложена, екипът е получил извънредна отпуска. — Падингтон погледна триумфиращо Тимоти. — Тази операционна зала е била затворена миналия петък по същата причина, но нищо не е било ремонтирано.

— Момент — рече Тимоти. — За пръв път ви бяха откраднали крак в сряда вечер, нали?

— И в четвъртък сутринта бе върнат обратно.

— Защо Карутърс не е откраднал втория крак още в четвъртък? Тогава операцията би могла да бъде извършена в петък сутринта.

— Не би имало достатъчно време да се адаптира трансплантантът.

Тимоти поклати замислено глава.

— Трябва да има и нещо друго, Едуард. Смятате ли, че Карутърс е могъл да сгреши дължината на крака?

Тимоти отиде до комуникатора и взе последните съобщения. Изведнъж подсвирна с уста.

— Във вторник миналата седмица в Чикаго е пристигнал някой си д-р Бенито Рамирес.

— Да не би да имате предвид онзи Рамирес, който някога се бе опитал да присади човешки ръце на маймуна?

Тимоти не отговори. Той прочете трескаво съобщението.

— И не е пристигнал сам. В списъка на пътниците е имало и други двама хирурги, които също са били изхвърлени от Съюза на лекарите. Обзалагам се, че с тях е имало още анестезиолози и сестри.

Тимоти извади друго съобщение.

— Събота вечерта Рамирес е отлетял обратно. — Потънал в мислите си, сръбна от чая. — Снощи Наполеон каза нещо — внезапно промърмори той. — Наполеон, повтори предложението си относно краката!

— Ако някой се нуждае от крака мГ-д-52, тогава е много вероятно трансплантантът да е предназначен за някой, на когото тепърва ще стане необходим. Вие забелязахте, сър, че трябва да бъде нещастен случай, който все още не е станал, или дори самоосакатяване...

— Стоп! — Тимоти изключи говора на Наполеон. — Може да е това: някой, който ще загуби крака си при някакъв, да го наречем засега „нещастен случай“. Операцията ще е подгответена. Но мъжът избягва. Кракът е върнат. Намира се нов човек и се открадва втори крак. Рамирес проверява дали трансплантантът е подходящ и как да бъде адаптиран, след което отпътува.

— Но защо след това го сменят още веднъж с десен крак?

— Защото ако на нещастния случай му е все едно кой крак ще пострада, то за жертвата не е едно и също. — Тимоти скочи и се заразхожда из стаята. — Сега са налице клиника, операционна зала и хирург. Трябва да намерим още и двуметров мъж, който предпочита да има нов десен крак вместо ляв. Искате ли да се обзаложим, че най-късно до утре вечерта Рамирес ще пристигне отново в Чикаго? — Тимоти погледна часовника си. — Остават ми най-много тридесет и два часа.

— Не е ли по-добре да се откажете от случая или поне да се обадите в полицията? Искам да кажа, щом зад всичко стои

действително „Универсал“... Съвестта ми е гузна, Тини. В края на краищата, аз ви въвлякох в тази афера.

— Успокойте се, Едуард. Това няма нищо общо с вас, просто изпитвам любопитство. Не мога да понеса да си пъхна носа в купчина боклук и да не разбера какво вони толкова там. Колкото до полицията, „Универсал“ има достатъчно полицаи в списъците си за подкуп, за да научи веднага. По такъв начин наистина ще се изложим на опасност и в най-добрия случай операцията само ще бъде отложена. А ние дори не знаем какво и кога ще се случи. Имаме само предположения, на които не би се хванал даже Хопкинс.

— Бихме могли да предотвратим операцията.

— И за какво? — Тимоти застана пред Падингтон. — Знаете ли, Едуард, операцията не ме интересува, тъй или иначе няма да си получите обратно крака. А можете ли да докажете, че е бил откраднат от вашата клиника?

— Разбира се, чрез паспорта.

— А ако отдавна съществува фалшив паспорт?

— Тогава не. — Падингтон изглеждаше много нещастен.

— Дори ако успеем да издействуваме заповед за обиск, смятате ли, че ще ни разрешат да влезем там по време на операция? Можем ли да докажем, че става дума за нелегална операция? Никой закон няма да е нарушен, ако „Универсал“ е наела Рамирес. Това, което трябва да предотвратим, е не трансплантиации, ами този... „нещастен случай“. Сега си вървете, Едуард. Трябва да размисля. Някъде из гънките на мозъка ми се върти една идея, която трябва да уловя.

Тимоти отдавна не бе изпадал в такова трудно положение. Даваше от време на време почивка на Наполеон и междувременно се опитваше по всякакъв начин да се концентрира. Влезе във ваната, легна си в леглото, пусна си в произволен ред серия картини, натисна слепешката клавиатура на музикалния архив и изслуша едно след друго фуги на Бах и банални шлагери, изгледа различни записи на видеоЕкрана, между които полет ниско над океана, надбягване със скутери в Големия каньон, пускането на хвърчила над пустинята и куклен театър за Дон Кихот. Но нищо не помагаше.

Най-накрая отиде в кухнята и огледа запасите си. Реши да изпече шведски кекс с мая.

Тимоти гълтна две лилави перли, за да се изключи напълно за един час. След това се отдаде само на кекса: разби сметана, разтвори маята в мляко, замеси тестото. Изчака търпеливо, докато увитата в кърпа тестена топка се отлепи от дъното на кофата със студена вода и се надигна, след което прибави захар, разточи тестото, поръси го с бадеми и стафиди и накрая оформи продълговато руло. Ако някой наблюдаваше Тимоти, никога не би му хрумнал, че той се занимава с един от най-тежките случаи в практиката си. Докато приготвяше захарната глазура, споменът изплува. Но не и решението.

Тимоти започна да ругае гласно проклетото пиене и Смайли, който никога не можеше да получи достатъчно информация. Но по средата на една ужасна арабска клетва млъкна, изтича до комуникатора и се свърза със Смайли Хепбърн.

— Трябва да си спомниш — нахвърли се той върху него. — Вчера държа разпалена реч, колко слабо все още разбираш света. Моля те, повтори всичко, за което се сетиш, но дума по дума! — Тимоти се вслуша със затворени очи. Изведенъж лицето му просветна. — Благодаря, това бе всичко!

Преди Смайли да успее да каже нещо, Тимоти прекъсна връзката и изтича в мавзолея. По пътя погали Наполеон и му викна:

— А ти си най-великият!

Застана пред умивалника, отви крана за вода, извади от тръбата тънък шнур от стъклени влакна, разтвори края му, взе две капсули от крана и ги закрепи за двета края на шнура. После пъхна едната капсула в ухото си, а другата в ъгъла на устата. След това завъртя крана на топла вода и така задействува трептящия кварт.

Трябваше да почака цели пет минути, докато Големия брат се обади. Гласът звучеше метално, почти нечовешки.

— Трябва пак да ми помогнеш — рече Тимоти. — Търся предприятие или институт с директен достъп до вода.

— Това има степен на секретност „две“ — запротестира Големия брат. — Само правителственият компютър разполага с подобна информация.

— Иначе щях ли да се нуждая от помощта ти? Утре вечер някъде в Чикаго ще бъде инсценирана голяма свинщина. Не ме питай каква.

Сам не знам все още.

— Ако нещо се провали, и двамата сме загубени.

— Какво може да се провали! Разчитай на мен. Никой няма да разбере, че можеш да влезеш в компютъра на правителството.

— Е, добре, ще се опитам. Но нищо няма да получиш по-рано от утре сутринта.

— Окей. Утре сутринта ще бъде тъкмо навреме. И без това не се чувствувам достатъчно силен да не мигна цяла нощ.

— Болен ли си? — осведоми се загрижено Големия брат.

— Само съм махмурлия.

— Не трябва да пиеш толкова, Тини.

— Имаш право. Но понякога се налага да се понапия, иначе ще полудея от този хубав свят.

— Действително ли трябва да влезем в мавзолея? — изохка Падингтон. — Мразя звукоизолирани стаи.

Тимоти го изблъска през вратата.

— И сега ли ги мразите?

Той посочи масата, върху която стоеше бутилка мозелско вино.

— Мисля, че искате да научите как се разреши случаят ни? Има едно-две неща, които никой не бива да узнае. Дори това, че ви го разправям, е лекомислено. Разчитам, че ще мълчите.

— Естествено. Но ако нещо ви затруднява...

— Знаете ли, Едуард, ще ми се отрази добре да поговоря за това. А с кого, ако не с вас?

Тимоти отвори бутилката и напълни чашите. Падингтон опита внимателно виното. Лицето му грейна.

— Нещо ми се въртеше в главата — обясняваше Тимоти. — Най-накрая се досетих какво. Докато пекох кекса.

— Докато какво?

Тимоти пренебрегна въпроса.

— Някой ми бе разказал, че „Универсал“ тренира водолази. Да, водолази. Макар че вече няма почти никакви обществено достъпни води, особено в Чикаго и околностите му. Освен това, спомняте ли си, полицията намери смачкана туба с талк край мъртвия Карутърс. Наполеон проучи, че едно време са използвали талк за улесняване на плъзгането, когато се обличали гумени или пластмасови дрехи. Аз естествено си помислих най-напред за гумени ръкавици и операции и забравих този факт. Но кой хирург използва днес гумени ръкавици? На водолазите обаче им е нужен талк, за да облекат костюмите си. Сега оставаше само да свържа правилно отделните факти.

Тимоти отпи голяма гълтка. Падингтон също вдигна чашата си.

— Карутърс открадва крак и бива убит. Край него е намерен талк. Талк употребяват водолазите. „Универсал“ тренира водолази. „Универсал“ разполага също с операционна зала за трансплантации.

Рамирес е бил в Чикаго и вчера е дошъл отново. Това, което трябваше да търся, е място, което да има нещо общо с водолази и където човек би могъл да загуби крака си.

Тимоти изпи чашата си и наля отново.

— Повечето достъпи до водата в Чикаго са така охранявани, че не е възможно човек да мине през тях. Остават около две дузини различни заводи и институти, които товарят радиоактивни или други отровни отпадъци директно в подводници. Само в един-единствен от тях охранителната инсталация е такава, че ако човек иска да мине, не рискува нищо друго, освен да изгуби някой крак. Но това можеше, разбира се, никога да не го научим.

Тимоти се изправи и се заразходжа из стаята, като продължи да говори:

— Ако историята не бе започнала толкова откачено, вероятно никога не бих стигнал до разкриване на загадката ѝ, но в дадения случай, изглежда, абсурдното е нещо нормално. — Той се спря пред Падингтон. — Става дума за Института за ядрени изследвания на концерна „Монолайн“. Шахтата, през която изхвърлят пресования на пакети боклук към подводниците, е достатъчно голяма, за да може да проникне през нея двуметров човек. Обаче всичко, което минава през шахтата, пресича пътя на сноп различни лъчи, които разрушават и най-стабилните молекули. Затова отначало отхвърлиха този институт. Но лъчевото оръдие е скъпо. Ето защо са го свързали с биосензори и източник на ултразвук, сигурно не само за да пазят шахтата от промъкващи се хора, но същевременно разни плъхове и жаби да не действуват скъпия лъчев капан.

— Значи двоен капан — каза Падингтон.

— Да. Но двата капана са взаимно свързани. Когато се действуват биосензорите и предизвикат ултразвуков удар, лъчевото оръдие се блокира за няколко секунди. Така че някой плъх да не го действува, преди да издъхне. Но ако някой, така го изчислихме с Наполеон, носи звуконепроницаем скафандър и стъпи там, да речем, само с един крак? Тогава само този крак ще бъде поразен и човекът може да премине безпрепятствено блокираното лъчево оръдие.

— Защо тогава той не пусне някой плъх или риба пред себе си?

— Да, защо наистина? При този въпрос бях близо до отчаянието. Но тогава Наполеон попита: да не би човекът да иска не да влезе, ами

да излезе от Института?

Тимоти седна отново и смигна самодоволно на Падингтон.

— Именно така беше! Осведомих се веднага. Лъчевото оръдие е снабдено и от двете страни с биосензори. По този начин абсурдното положение се изяснява, защото институтът на Монолайн е така охраняван, че никой не може да внесе тайно нещо живо. Сътрудниците му дори трябва да минават голи през една камера. Значи самият мистър Хикс е трябало да излезе оттам. Вероятно не е толкова трудно да се изльже един електронен портиер, че човек си е тръгнал. Тогава мистър Хикс се оставя да го заключат, за да може на спокойствие да открадне, каквото пожелае, качва се в един контейнер или в каквото и да е там и се спуска в шахтата. При биосензорите изважда навън единия крак, задействува ултразвука и така блокира лъчевото оръдие. В това време водолазите са отстранили подводницата, събираща боклука, посрещат мистър Хикс и го закарват в клиниката, където вече чака д-р Рамирес, за да му присади нов крак.

Падингтон кимна въодушевено.

— Звучи твърде логично, Тини. Само че, извинявайте, изходната ви хипотеза не е съвсем сериозна. Искам да кажа, че намирането на талк край Карутърс и използването му от водолазите...

Падингтон спря на средата на изречението си и погледна объркано хилещия се Тимоти.

— Смешното е — каза Тимоти, — че и водолазите днес не използват вече талк. Но главното е, че това ни доведе до правилното решение.

— Значи комбинациите ви са били правилни?

— Фрингс, шефът на Охраната на „Монолайн“, бе тук преди два часа, за да ми благодари. Разреших му да представи всичко като собствена заслуга, за да спечеля, както каза, „един приятел за цял живот“.

— И омразата на „Универсал“.

— Някой споменавал ли е нещо за „Универсал“? Аз не съм. Никому, разбирате ли, Едуард?

Падингтон кимна утвърдително.

— На Фрингс казах само, че съм научил за опит за кражба и как евентуално ще бъде извършена.

— И те са хванали мистър Хикс? Кой е той?

— Не съм питал Фрингс. — Тимоти замълча. Беше се излегнал тихо на креслото и свитите му устни бяха като тънки резки.

Падингтон го наблюдаваше смутено.

— Мъртвъ е — рече най-накрая Тимоти. — Лесно биха могли да го причакат и да го хванат. Обаче са си направили шега с него, като са го тласнали в собствения му капан. Сложили допълнителна сигнализация на сейфа и когато тя показвала, че мистър Хикс се опитва да го отвори, нахлули с голям шум. Мистър Хикс изпаднал в паника и решил да избяга по набелязания път. Но Фрингс отстранил връзката между защитите. Така че изваждането и жертвуването на единия крак не е помогнало на мистър Хикс и секунди по-късно той е бил поразен от лъчевото оръдие.

— Въпреки всичко това е успех — каза Падингтон. — Искахте да предотвратите този „нещастен случай“, Тини, и успяхте, макар че на практика не разполагахте с нищо. Само великолепната ви комбинация...

— Престанете — сряза го Тимоти сърдито. — Успех! Исках да възпрепятствуам кражба, а спомогнах за убийство!

— Не сте виновен за това, Тини!

Тимоти не отговори. Беше втренчил поглед в тавана.

— Така никога няма да разберем защо левият крак е бил сменен с десен — рече Падингтон.

— Сигурен съм, че при първото изследване Рамирес е установил, че тъй или иначе мистър Хикс скоро ще загуби десния си крак. Може би рак? По-нататък предполагам, че мистър Хикс е поставил условието още сега да му се смени този крак.

— Спомена ли ви Фрингс какво са искали да откраднат от „Монолайн“?

— Знаете ли какво е тежка вода?

— Естествено, вода, която вместо обикновен водород има деутерий, изходен материал за ядрена реакция.

— Знаете ли също какво е тежко злато?

Падингтон го изгледа смяяно.

— Трансуран. От близо един век учените предполагат, че някъде след номер 126 в таблицата на Менделеев биха могли да съществуват елементи със стабилни ядра, изкуствени вещества, които няма да се разпадат веднага. От тези трансуранови елементи се очаква да бъдат

получени съвършено нови материали с още неизвестни или засега недостижими свойства. Някой ми беше разказал, че Монолайн отдавна работи върху получаването на така нареченото тежко злато.

— В такъв случай това обяснява цялото им старание — въздъхна Падингтон. — На мен биха ми стигнали само няколко унции обикновено злато.

— Не мога да ви услужа с подобно нещо — рече Тимоти, — но какво ще кажете за чаша кафе и пресен шведски кекс с мая.

— Мая ли казахте?

— Да, така казах. Не знаете ли какво е мая?

— Знам, при нас, в клиниката, имаме гъбични култури за мая, които трябват на бактериолозите. Учудвам се само какво общо може да има кексът с маята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.